

Yavru

**ADINDA BİR
SOKAK KÖPEĞİ**

GILL LEWIS

1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2024

YAVRU ADINDA BİR SOKAK KÖPEĞİ

Gill Lewis

Özgün adı: A Street Dog Named Pup

ISBN: 978-605-188-763-0

Metin ve illüstrasyon © Gill Lewis, 2021

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Bath Literary Agency aracılığı ile alınmış olup
Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Nurten Hatırnaz

Çeviren: Anıl Ceren Altunkanat

Son okuma: Arzu Alan Savıcı

Grafik tasarım: Erbil Kargı

Baskı ve Cilt: **Unifset Basım Yayın San. ve Tic. Ltd. Şti.**

Yakuplu Mah. 194. Sok. No:1/159 3. Matbaacılar Sitesi

Beylikdüzü / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 72541

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69

Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

Yayınevi Sertifika No: 49238

Yavru
ADINDA BİR
SOKAK KÖPEĞİ

GILL LEWIS

Çeviren: Anıl Ceren Altunkanat

Yazarın Notu

Her zaman bir köpeğin hikâyesini yazmak istemişim. Veteriner hekim olarak çalıştığım yıllar boyunca ve ailemizin bir parçası olan köpekler sayesinde, köpek dostlarımızla aramızdaki derin bağa tanıklık ettim. Bu, yazılı dünyadan çok uzun zaman önce mağara duvarlarına kazınan ve bugüne dek süren çok güçlü bir bağdır. Ancak insanlar köpeklerin sevgisine ve sadakatine her zaman karşılık vermemiştir. Onlarla olan ilişkimiz insanlığımıza ayna tutar, içimizdeki en iyi yanı da en kötü yanı da gösterebilir.

Yavru Adında Bir Sokak Köpeği bir yavru köpeğin terk edilmesinin hikâyesi, bir yuva ve sevdiği çocuğu arayışının hikâyesi. Yavru, Ölü Köpek Sokağı'na terk edildiğinde yapayalnız kalır, artık kendi başının çaresine bakmayı öğrenmek zorundadır; bu süreçte insanla olan bağı zorlu sınavlardan geçer.

Yavru'nun hikâyesi dostluğu bulmak ve en karanlık zamanlarda bile inancı korumakla ilgili bir hikâye.

Umarım Yavru sizlerin kalbinde de bir yuva bulur.

Murphy'nin anısına
'Starlake Sirius'

*Bir köpek size sevgisini verdiğinde bu bir armağandır.
Bütün kalbinizle ve ruhunuzla korumanız gereken bir armağan.*

YAVRU

IRKI: ALMAN KURDU/BELÇİKA
ÇOBAN KÖPEĞİ KIRMASI

Koca yürekli bir köpek. Dünyanın
bir ucuna kadar peşinizden gelir.
Yalnız kaldığında ulur.

FRENCHI

IRKI: FRANSIZ BULDOĞU

Gerçek bir dosttur. İhtiyacı olan
herkesin yardımına koşar. Kısa
burunlu bir tür olduğundan
nefes almakta zorlanabilir.

REX

IRKI: PIT BULL TERRIER KIRMASI

Yumuşak ve nazik bir ruh.
Ama sevdiklerini şiddetle savunur.
Yabancılarla hiç güvenmez.

SAFFY

IRKI: LABRADOR

Sevecen ve naziktir. Sarılmaya
her daim hazırdır. Başkaları
zaman zaman onun güven dolu
tabiatını suistimal edebilir.

LEYDİ FİFİ

IRKI: JACK RUSSELL/SHIH TZU
KIRMASI

Devasa bir duruşu olan
minicik bir köpek. Düzenli
olarak şımartılmazsa ısırır.

SOYTARI

IRKI: BOKSÖR

Hayat ve eğlence doludur.
Gittiği her yere yaramazlığı
ve kargaşayı da götürür.

REYNARD

IRKI: TILKI TAZISI

Nazik ve hassas bir ruh.
Kucaklanmak için bütün gün
memnuniyetle oturup bekler.
Yüksek seslerden korkar, rahat
etmek için çoğunlukla sessiz ve
karanlık bir yer arar.

MERLE

IRKI: İSKOÇ ÇOBAN KÖPEĞİ

Çok zeki ve hareketlidir.
İş yapmadığı zamanlarda
sıkılıp endişelenebilir.

ULU GÖK KURDU

Bu, her anne köpeğin yavrularına aktardığı bir hikâyedir. Anne hikâyeyi yavrularına daha gözleri bile açılmadan, kör gözlerle süt emmek için karnında debelendikleri sırada anlatır. Sıcacık tombul bedenleri uykuda birbirine sarılmışken anlatır. Bu hikâyeyi anlatmak kalbini paramparça etse de anlatır çünkü bebeklerinin gerçek anlamıyla ona ait olduğu süre çok kısıtlı ve kıymetlidir. Zira bebeklerini insanlara kaptırmak her annenin kapısını çalan bir felakettir.

Bebeklerinin etrafına kıvrılıp yatar ve her birini sırayla yalar. “Sessiz olun yavrularım,” der, “bu gece yıldızlar parlak, Ulu Gök Kurdu gecenin içinde hızla koşuyor. Onunla koşmalı, köpeğin insanla ilk bağ kurduğu zamana dönmeliyiz. Bu hikâyeyi öğrenmeli ve onu kalbinizin derinliklerinde saklama-

lısınız miniklerim. Zira bu bağ, buz ve ateş bu dünyayı şekillendirdiği zamanlarda yıldızlara işlendi. Hayatınız boyunca, insanoğlu bocalayıp aranızdaki bu bağı unutabilir; bu bağı hatırlatması gereken sizsiniz. Bu hikâye sonsuza dek rehberiniz olsun.”

Yavrular inleyip birbirlerine sokulurlar ve anneleri hikâyeyi anlatmaya başlayınca sakinleşirler.

“Evvel zaman içinde,” diye başlar anne, “muhteşem ormanlar vardı ve dağlardan aşağı gürül gürül akan nehirler. İnsanla kurdun eşit olduğu; büyük avcı Tanrı Orion ve ulu kurt Tanrı Lupus’un göklerde gezindikleri zamandı. İnsan ve kurt aynı dili konuşuyordu. Yaşam süreleri eşitti. Ama birbirlerine karşı temkinliydiler çünkü aynı bölgede yaşıyor, aynı avların peşine düşüyorlardı. Uzun yıllar boyunca herkese yetecek kadar av vardı, bu yüzden kurt ve insan karşılaşınca başlarını eğerek selamlaşır ama mesafeyi korurdu. Kurdun ve insanın farklı becerileri vardı. Kurt hızlıydı, vahşiydi ve cesurdu. İnsan kâşifti, ateşin efendisi olmayı öğrenmişti.

“Ama dünyayı amansız bir soğuk ele geçirdi. Nehirlerin aktığı yerde buzlar oluştu. Geyikler güneye yol alınca kurtlar ve insanlar da onları izledi. Ama soğuk da peşlerinden geldi, toprak kaskatı buz tuttu, kısa süre içinde avlayacak çok az hayvan kaldı. Kurt da insan da açtı, kalan av için birbirleriyle savaşımaya başladılar. Gökteki tanrılar, Orion ve Lupus bir ateşkes yapılmasını buyurdular, halklarının hayatta kalmak için bece-

rilerini paylaşabileceğini söylediler. Böylece kurtlar ve insanlar birlikte yaşamaya başladı. Birlikte avlandılar. Yaşamlarını paylaştılar. Birlikte yaşlandılar. Ateşin başında bir yer karşılığında kurtlar insanları gecenin vahşi yaratıklarından korudu.

“Bir gün geldi, o koca buz nehirleri dağlara çekildi ve ge-yikler vadilere döndü. Kurtların çoğu bir kez daha sürü hâlinde yaşamak için ormanlara çekildi. Ama bir kurt, Sirius ve ailesi insana yakın kalmayı seçti. Soğuk bir kış gecesinde, ayın altında Lupus onunla konuşmak için yeryüzüne indi.

“Ulu Gök Kurdu, ‘Sirius,’ dedi. ‘Dağlara dönmenin, insanla ortaklığını sonlandırmanın zamanı geldi.’

“‘Yapamam,’ dedi Sirius, ‘yapamam çünkü onun çocuklarını öz yavrularım gibi seviyorum.’

“Lupus öyle bir gürledi ki yer gök inledi. ‘Bu kurdun yolu değil. Onu terk etmezsen dilini senden alacağım, o zaman ne insanla konuşabileceksin ne kurtlarla uluyabileceksin. Sana Köpek diyecekler, insanın hizmetkârı olacaksın.’

“Sirius gözlerini kapattı. ‘Onu bırakamam çünkü bana hiç anlayamayacağı kadar ihtiyacı var.’

“Lupus sözcüklerini ondan aldı, Sirius artık yalnızca hav-layarak ve inleyerek konuşabiliyordu. Ama bu bir şeyi değiştirmede çünkü insan ve köpek sözcüklere ihtiyaç duymadan birbirini anlıyordu.

“‘İnsanların gözünde ahmak bir hayvansın,’ dedi Lupus. ‘Sana tekrar kurt olmak için bir şans daha vereceğim.’

“Sirius, Lupus’un önünde başını eğdi. ‘Dileğim insanı ve ailesini korumak. Biz birbirimizi iki denk varlık olarak görüyor ve seviyoruz. Birlikte yaşıyor, birlikte yaşlanıyoruz.’

“Lupus büyük bir öfkeye kapıldı. ‘Sen kurtlara ihanet ediyorsun. Buna izin veremem. İnsanı terk etmezsen hayatını kısaltırım, onun bir yılında sen yedi yıl yaşlanırsın. İnsanın yaşlanmazken sen yaşlanırsın.’

“Sirius kederle başını eğdi çünkü olacakları biliyordu. ‘İnsanı bırakamam çünkü onu canımdan çok seviyorum.’

“Lupus, ‘Öyle olsun,’ diye gürledi, o kadar hiddetliydi ki sözcükler ağzından yıldırım gibi çıktı.

“İnsan uyandığında Sirius’u ayaklarının dibinde ihtiyarlamış, tüyleri ağarmış vaziyette buldu. Sirius ölmüştü. İnsan yitirdiği kardeşi ve birlikte geçiremeyecekleri yıllar için yasa boğuldu. Sirius’u kollarına alıp ağladı. ‘Aileni her zaman koruyacağım,’ diye yemin etti, ‘çünkü sen insanın en iyi dostusun.’

“Lupus ne yaptığını görünce öyle bir uludu ki bütün dünya duydu çünkü insan ve köpek arasındaki sevgiyi ve güveni ancak şimdi anlamıştı. Sirius’un ruhunu pençelerinin arasına aldı. Sirius’a ‘Dostum,’ dedi. ‘Çocukların kalplerini hayat boyu insanoğluna verebilir. Ama kurt kardeşlerinden yüz çevirmelerini istemiyorum zira aynı vahşi ruhu paylaşıyorlar. Yeryüzündeki vakitleri dolduğunda ruhlarını bana geri vermelerini istiyorum.’

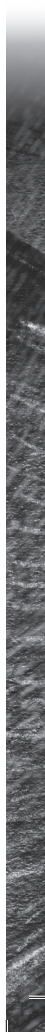
“‘Vereceğiz,’ dedi Sirius. ‘Sonsuza dek.’

“Ulu Gök Kurdu, Sirius’u göğ’e taşıdı ve onu sadakatin bir işareti olarak herkesin görebileceğı bir yere, Orion’un yanına koydu. Gökteki en parlak yıldız, ışığını bu muhteşem köpeğ’in kalbinden alır. Bu, insan ve köpek arasındaki bağın yadigârıdır. Bu, asla kopmaması gereken bir inanç bağıdır.”

Anne köpek hikâyesini bitirir ve yavrularını usulca kendine çeker, onları sadece kısa bir süre koruyabileceğini bilir. Onlara insanoğlu yeminini unutsa bile inançlarını asla kaybetmemeleri gerektiğini söyler. Zor zamanlarda, kaybolduklarında ya da korktuklarında en parlak yıldız’a bakıp bu hikâyeyi hatırlamalıdır. Çünkü onları güvende tutacak tek şey, insan ve köpek arasındaki bu kutsal bağıdır.

Sonra kalbi bin parçaya ayrılır. Çünkü canından çok sevdiği yavrularına uzanacak ilk elin nazik ve şefkatli olup olmayacağını bilemez.

Koynundan alınıp insanın dünyasına salındıktan sonra yavrularını neyin beklediğini bilemez.

1. Bölüm

ÖLÜ KÖPEK SOKAĞI

Yavru arabanın ayak boşluğuna kıvrılmıştı. Burnunu tüylerinin arasına gömüp titredi. İçinde kötü bir his vardı. Yanındaki havalandırma deliğinden içeri dondurucu soğuk giriyor, arabaların, hamburgercilerin ve ıslak asfaltın kokusunu burnuna getiriyordu. Büyük adam şehrin içinde direksiyon sallarken sokak ışıkları bir görünüp bir kayboluyordu. Arabanın silecekleri şiddetli yağmurun altında sağa sola savruluyordu. Yavru yine titredi ama bu seferki soğuktan değildi. Endişe içini kemirip duruyordu. Bir şey farklıydı. Araba aynı arabaydı. Yavru genellikle arka koltukta, çocuğun kucığında otururdu. Çocuk mis gibi futbol çorabı ve peynirli cips kokardı. Yavru'ya sıkıca sarılır, ona bir gün büyüyüp kocaman pençelerinin üstünde duracağını, dünyanın *en büyük köpeği* olacağını söylerdi. Sıcak güneşin altında parkta onunla birlikte yuvarlanır, Yavru futbol topunu burnuyla iterken o da kahkahalarla gülerek topun peşinden koşardı.

Ama çocuk bu kez orada değildi.

Hava karanlıktı, soğuktu.

Büyük adam, “Uslu köpek,” dedi.

Yavru kuyruğunu salladı ama bir sorun olduğunu hissediyordu. Diğer köpekleri anlamak kolaydı ama insanların dili kafasını karıştırıyordu. Bedenleriyle söyledikleri genellikle ağızlarından çıkan sözcüklerden farklıydı. Büyük adamın be-

den dili *uslu köpek* demiyordu. Sessiz ve kapalıydı. Elleri direksiyona kilitlenmişti, önünde uzanan yola bakıyordu. Yavru onu anlayamıyordu.

Yavru sızlanıp kesik kesik havlamak istiyordu ama büyük adamın ona bağırıp burnuna vurmasından korkuyordu. Yavru ne zaman ses çıkarsa adam bunu yapardı.

Çocuk arabada olsaydı Yavru kucağına kıvrılır, başını göğsüne dayar ve çocuğun kalp atışlarını dinlerdi. Çocuk kulaklarının arkasını kaşır, güvende olmasını sağlardı.

Ama çocuk bu kez orada değildi.

Çocuk hâlâ evde, yatağındaydı. Yavru da orada, onunla olmalıydı. Kendini hâlâ orada, çocukla yatakta kıvrılmış yatarken görebiliyordu. Çocuk kolunu hep Yavru'ya dolar, Yavru'nun patisini sıcacık elinde tutardı. Yün battaniyenin altında sarmaş dolaş yatarlardı. Çocuk uykuya dalarken ılık nefesini Yavru'nun yumuşak kürküne üflerdi. Ama bu gece farklı olmuştu. Çocuğun annesi gelmişti. Yavru'yu yataktan kaldırmış, onun yattığı yere, çocuğun yanına bir oyuncak ayı koymuştu.

Uyuyan çocuğun yanına oyuncak ayıyı koyarken *Uslu köpek*, demişti.

Yavru'nun kulağına *Yürüyüşe çıkacağız*, diye fısıldamıştı. Ama ne tasma kayışı vardı ne de top. Büyük adam Yavru'yu arabaya koymak için kapıda bekliyordu.

Araba yollarda sarsılıp savrulurken Yavru burnunu iyice

tüylerinin arasına gömdü. Tüylerinde hâlâ çocuğun kokusu vardı, bu koku ona güven veriyordu.

Yavru, plastik paspasın üstünde sallanıp kayarak huzursuz bir uykuya daldı.

Uyandığında araba karanlık bir sokakta durmuştu. Büyük adam arabadan inip bir sigara yaktı.

Yavru koltuğa tırmanıp dışarı baktı. Burası park değildi. Park gibi kokmuyordu. Kokusu daha önce gittiği hiçbir yeri andırmıyordu. Yolu sadece sokağın diğer ucundaki sokak lambası aydınlatıyordu. Lamba yağmur damlalarıyla çevrelenmişti. Etrafta ev yoktu, sadece eski bir garaj, kepenklerini indirmiş dükkânlar ve boş bir otopark vardı. Yavru arabanın koltuğundan kaldırılıp dışarı bırakıldı.

Büyük adam Yavru'nun tasmaını çıkardı.

Yavru tasmaız kalınca kendini çıplak ve sahipsiz hissetti.

Büyük adam, “Çabuk ol,” dedi.

Bu tuvaletini yapması için verilen emirdi. Tuvaletini yaparsa büyük adam ona aferin derdi. Yavru, adamı memnun etmek istiyordu, bu yüzden bir duvarın yanına koşup bacağını kaldırdı. Duvarda başka köpeklere ait kokular vardı, Yavru kim olduklarını merak etti. İçi ürperdi.

Arabanın kapısı kapandı.

Yavru hemen dönüp baktı ama adam arabaya binmişti. “Hav!” diye bağırdı.

Yoksa büyük adam onu unutmuş muydu?